

Александра Стојков Павловиќ

ЧИТАЛЧКИ
МАРАТОН

ЗВЕЗДА НА БЕЛЕЖНИЦА

Александра Стојков Павловић

**ЗВЕЗДАНА
БЕЛЕЖНИЦА**

7. „ИЗВИНИ” (НИ)ЈЕ НАЈТЕЖА РЕЧ

Кад су се слегли утисци, прецизније речено – мало слегли, прошло је неколико дана. Оскару, који се вратио у свој стари добри живот, вртела се по глави мисао коју му је ујак изрекао приликом слетања у Београд. Чини се да је са намером изабрао баш тај тренутак.

„Одвајање битног од небитног је главна одлика мудрости”. Тако рече, без објашњења. Ваљда је и био циљ да га потакне да сам анализира. И стварно, вртела му се та мисао по глави неколико дана, али је био исцрпљен и преуморан да би се дубље позабавио њоме, а и свим осталим. У школу је ишао механички, покушавајући да се што више концентрише и надокнади пропуштено. Додуше, изостао је само један дан, али чинило му се да је тог викенда преживео цео некакав резервни живот, који није ни знао да има.

Када се сетио свог устаљеног живота и ритма, те покушао да се опет посвети организацији, планирању и сегментима, као амбер алерт искочила му је у мислима та ујакова реченица: „Одвајање битног од небитног је главна одлика мудрости”.

„Шта је уопште битно?”, питао је себе. Осетио се спремним да напусти своја рођена правила само због једног савета? „Немогуће. Као да коза чврсто обећа да неће појести купус!” Није имао вере у то, али је покушао. И те среде је, уместо сивих чарапа, обукао шарене, које ем су биле женске, јер је узео Маријине, ем су га непријатно стезале. Али није марио. Упутио се у школу, обрачунавајући се са старим собом.

На капији је већ срео Вука, који је ишао погнуте главе ка улазу у школу.

„Тао, Оскаре!” рече му уљудно.

„Тао, ћао!” узврати Оскар, покушавајући да избегне даљи разговор са њим и убрзавајући корак, али Вук је очигледно желео нешто од њега.

„Имаш минут?”, упита га.

„Аха, реци.”

„Не могу баш овако успут... Хоћеш да седнемо на клупице, има још десет минута до почетка часа?”, аргументовао је Вук.

„Ајде”, невољно пође Оскар ка клупицама.

Са клупица је јасно видео прекречен зид на којем је стајао графит Змаја Огњеног Вука. Оскар схвати да ће вероватно о овоме бити речи.

„Знаш, хтео сам да ти се извиним”, поче збуњени Вук.

„Нема потребе”, пркосно му одговори Оскар.

„Има, има потребе!” побуни се Вук. „Знаш, нисам се лепо понео. Био сам стварно непромишљен и не знам који се ђаво увукао у мене...”

„Не пратим те најбоље... А и, знаш, почиње час, не бих да касним”, покуша да га искулира Оскар.

„Можемо ли да попричамо по подне, молим те?”, био је упоран Вук. Када је чуо то „молим те”, Оскар је схватио да је нешто дебело посреди.

„Добро”, рече му и одјури у учионицу.

Данило је претходних дана био болестан, али се данас као поручен појавио у школи. Додуше, промукао и сав нека-

ко бледуњав и изнемогао, али ништа шмркавац Оскару није сметао у односу на то колико му је недостајао.

„Овде су се десиле неке тектонске промене?“, упита га Оскар тик пре звона.

„Роман бих могао да напишем“, узврати Данило храпавим гласом. Да се није знало да је прехлађен, човек би помислио да му глас мутира у крекетавог жапца оперског певача.

„Ево ти сицилијански лимун, излечиће те брзо, веруј ми“, па извади из ранца лимун који му је дала Ђорђа.

Огњен је каснио на час и, извинивши се наставници због тога, није успео да се суздржи, већ је, видевши како Данило узима воћку од Оскара, тихо добацио: „Пијачни барометар се вратио!“

Оно што је било чудно јесте да се овој опаски нико није насмејао. Обично би се одељење закомешало у сличним ситуацијама, али данас – нико ништа.

„Шта ли сам пропустио?“, помисли Оскар. А пропустио је много тога. Касније ће му Данило све испричати, на клупицама испод борова, где се оне суботе кувао пасуљ. Сазнаће да је у петак избегао страшну фрку. Огњенов тата је у школу дошао раном зором, код разредне која га је звала и био страшно, страшно љут. Чуће и да је разредна на ЧОС-у пустила снимак са телевизије, где је Огњен давао лажан интервју. Оскара је ово јако насмејало.

„Али ти, ти си тај који је требало ово да говори!“, упорно је понављао разочарани Данило. „Он је покварен и гадан!“, а Оскар се само благо осмехивао, могли сте да му видите закривљене углове усана... Затим је констатовао: „Али

мораш признати да је сналажљив”. Данила је ово разбеснело.

„Знаш, иза лажи не може нико да се сакрије, тамо је већ истина...”, узврати Оскар другу, са неком монашком смиренношћу.

„Стварно, шта се десило Оскару?”, размишљао је Данило.

Затим му је испричао да је у суботу пропустио прави спектакл: кречење графита на зиду. Огњенов тата је био толико осрамоћен синовљевим поступцима да је одмах кренуо да исправља грешке. Појавио се углађени господин (и богаташ, бар се тако причало) у белим молерским панталонама на трегере, са кантама, четкама и метлама, повео Огњена и Вука, натерао их да ставе капе од новина и да прекрече зид.

Огњен је негодовао, намерно се мазао фарбом по новој гардероби и кукао како га боле руке и ноге, али отац је био неумољив; а Вук је згуреног врата и погледа упереног у земљу ипак слушао господина Лазанског и кречио ли кречио.

„Да несрећа буде већа, господин Лазански позвао је Огњенову сестру да све то снимим и окачим на мреже... Не знам како ниси видео...”, објасни му Данило ситуацију.

„А ти си присуствовао?”

„Па да! Господин Лазански нас је све позвао, ко може да дође, писао сам ти све, је л’ ти не читаш поруке?”

„Заправо, нисам се тиме бавио, нисам имао времена”, рече Оскар.

„Причај сад ти! Како је било тамо.. где си већ био...?”

И Оскар му у наредних сат или два преприча већину детаља са путовања. Данило није могао да дође к себи.

„Аха, то објашњава лимун! Мислио сам да ме зезаш!”, рече узбуђено. „Мораћеш још једном то све да ми поновиш, човече, вау!”

Није имао снаге да га пита за Даницу. Али, онако изокола, сазнао је још и то да се на том фамозном ЧОС-у у петак одељење побунило; да су прво дигли руке да говоре један по један, а затим се направила таква гунгула да су викали углас, свако своја сазнања о томе како се и шта дешавало. Чак се и Стидљива Ива јавила за реч. Разредна је надахнуто говорила о солидарности, другарству и фер-плеју, а час се прелио и на одмор после звона, тако да се нико није ни придигао, као да нису ни приметили да му је дошао крај.

„И, замисли, и Вук и Тина су устали и пред целим одељењем се извинили! Без блама! Храбро и у очи, па шта кошта да кошта. Испали су глупи. То су сами рекли, замисли!”, па је наставио: „Разредна се стварно изненадила... Још је некако то испало боље, јер нико није тражио извињење, а искрено речено, није деловало ни да су се договарали, јер нису имали кад... Тако да, шта знам, некако је све дошло на своје и драго ми је због тога...”, искрен је био Дача.

Оскар је претпоставио да постоји разлог због којег Данило никако не помиње сестру, али како је она још од малих ногу била њихова звездица, нису се осмелили да погледају један другог у очи и проговоре о њеном понашању, и према Оскару и према брату. Ова тема би могла бити болна, па су је и овога пута заобишли.

Оскар је кући дошао задовољан и коначно је могао да одахне. Правда ипак постоји на овом свету. Није му чак било ни жао што није видео све својим очима, Данило је то учинио уместо њега.

Коначно, био је спреман да поверује кози да неће појести купус и сео је са родитељима да поразговара о свему што се дешавало у последњих месечак дана.

Мићи полицајцу је било веома жао када је чуо Оскарове разлоге за неодлазак на море, али син га је охрабрио. Рекао му је да је нешто што је испрва деловало као утешна награда, путовање са ујаком, у ствари било златна медаља која ће вечно сијати на његовим плећима.

Марија се разнежила. Ма, распекмезила.

„Идемо другог викенда у Солун, нас двојица, важи?“, рече му отац. „Узећу слободно!“

Оскар није могао да верује својим ушима.

„Можемо ли позвати ујака да пође с нама?“, упита Оскар.

„Наравно!“, рече отац. „Добро ће ми доћи још један возач.“

Марија узме фото-апарат и забележи ове необавезне тренутке оца и сина, проткане истинском и бескрајном љубављу.

„Мислим да имате још једно слободно седиште у колима...“, рече у свом стилу Марија.

„Мама, пошла би са нама?“

„На Месец ако треба!“ нашали се она и Костићи се привише у породични загрљај. Мачка замјаука, а корњача се преврну на оклоп.

Оскар је био срећан и полетан, али остало је још неколико каменчића који су га жуљали у ципели.

Био је слободан да позове Ивану и Јелену и распита се за наставника Драгана. Оне се силно и нескривено обрадоваше његовом позиву.

„Оскаре, невероватне вести имамо! Тата прима терапију како би могао да издржи пут. У петак право из болнице идемо на аеродром и летимо за Њу Делхи.”

Позив хуманости куцну Оскара по глави.

„Смемо ли да дођемо, неколико нас, да испратимо наставника?”

Наравно да нису могле да га одбију.

Одмах се посветио организацији за петак. Молио је разредну и директорку да им одобре да изостану и оду испред болнице.

„То се не доводи у питање, Оскаре!” рече му строгим гласом, из благог срца директорка Милена Спасојевић. „Али мораћете да питате наставнике да ли су расположени да те часове надокнадите ван редовне наставе”, рече и погледа наставницу Милицу-стјуардесу.

„Имамо разредни час и биологију. Што се тиче разредног часа, можемо ли то успут са Вама, наставнице, ако бисте пошли?”, зазуја паметна пчелица у дечаковој глави.

„Уметник је за организацију!”, нашали се разредна, али у тој шали је заправо било мало шале, а пуно збиље.

„Ништа, онда остаје да питате наставницу Мару”, и даље је била непоколебљива директорка.

„Хвала, хвала много!”, захвали се Оскар и отрча даље. Овако је размишљао: сигурно ће се скупити доста њих, јер

радије ће отпарадирати до града него да седе у школи, а они највернији, они ће доћи својевољно, макар добили неоправдани или кеца.

Опет је екипа припремала догађај, али сада са појачањем. Прикључили су се Вук, Тина и Даница, и још неки који прошли пут нису били против, али су били далеко пасивнији. О старој екипи не треба да се прича. Усијали су се телефони од узбуђења дечице што чине још један велики заједнички корак.

Даница је била расејана и некако одсутна, све време, од почетка школске године, као да то и није била она, као да је неко други обукао њену одећу и ставио маску са њеним ликом. Брбљивица и веселица, постала је повучена и чудна. Осим кратке епизоде са Тином, са којом се и даље лепо дружила, али чини се са неким потпуно новим смислом, постала је невидљива.

Оскар и Данило су одлучили да у паузама од школе и других активности одгледају чувени филм чије је локације посетио Оскар. Заваљени у таму Оскарове собе, грицкајући кокице из микроталасне, до дубоко у ноћ су гледали ремек-дело филмске уметности, филмове проглашене за најбоља остварења свих времена. Оскар је објашњавао другу како све то изгледа уживо, много, много година након што је филм сниман. Уживео се и удубио у своје искуство, тако да је Данило готово осећао да је и сам био тамо. Оскару се коначно склопише све коцкице о Сицилији, а ујакове речи засјаше у пуном сјају.

Филм их је очарао. Био је комплексан и, у неким деловима, можда, њима недовољно разумљив, али поруку су схва-

тили. Наравно, ово су гледали кришом, правећи се да играју игрице. Бог зна колико би родитељи били љути да су знали о каквом се филму ради. Али, како су дечаки закључили, „имамо право да знамо, неће нас то покварити”.

„Слажем се, мафија је одвратна, то увек лоше заврши!”, рече Данило.

„Обећај ми да никада нећемо бити криминалци!”, тражио је Оскар и обећање.

„Обећавам!”, дао му је Дача часну реч, које ће се држати и један и други читавог живота. Није било опасно за њих да гледају и нешто што није за тринаестогодишњаке. Личности какве су ова два дечака довољно су зреле да умеју да разликују добро од зла и увек буду на правој страни. Гледање филма било је њихова омерта – завет ћутања, али је произвело веома занимљиве анегдоте у њиховом даљем дружењу. Сваком приликом би га гледали изнова и изнова и доносили нове закључке, запажали нове детаље и то ће потрајати још доста година.

Данило није волео да чита као што је то Оскар пасионирано радио, али је ипак за Нову годину пробио лед и прочитао књигу коју су му поклонили Даница и Оскар. Књига се звала „Кум”, а написао ју је Марио Пузо. Оскару и Данилу се учини чудно то што, на пример, није било примедби на читање ове књиге, а на гледање истоименог филма јесте! Какви су то дупли стандарди, мучило их је питање.

Е сад, како је уопште дошло до тога да Даница и Оскар обнове пријатељство?

Понесена Оскаровим понашањем у вези са случајем „Грчка”, Даница је одлучила да узврати истом мером када

се она нашла у сличној ситуацији. Погрешила је и осећала се кривом и посрамљеном. Пребацивала је себи што је била лакомислена и поводљива, али, срећом, из свега тога испало је можда и нешто добро. Ни она, а ни њена другарица Тина нису кренуле странпутицом. Живот је једноставно тако хтео. Даница је у почетку желела пет минута славе, да изађе из љуштуре, да буде важна, а Тина је желела сву пажњу света... И у том ходу по ивици литице показале су се као спретне алпинисткиње на планини која се зове одрастање. Баш као Оскар и Данило, и оне су неке лекције научиле и дале једна другој завете.

Ана Антићка и Теодора Ристић су наставиле да буду главне штреберке, али неке лекције су и оне научиле, што једна од друге, што од живота. Куварица Милка је подучила Теодору како да себи припрема здраве оброке и, стварно, највећи проблем Теодориног живота је кренуо на пут свог решавања. Морала је обећати да никаквој дијети неће приступити или, далеко било, изгладњивању. „Такви смо каквим нас је природа начинила, али здрав живот има толико лепих поклона за нас”, бодрила је Ана, која је свим срцем подржавала. Била је најгласнији критичар лоших навика, а цело одељење је пазило да се случајно Теодора не појави са смеђом масном кесом. Могућности за варање није било. Вага је неумољива справа која вас запљускује истином у лице. Нарочито ако волите да ручкате.

Нова наставница физичког, Весна, посветила се овом проблему, и то не само кад је у питању била Теодора већ и многа друга деца. Осмислила је „Крофница изазов”, који је постао део редовних ваннаставних активности у њиховој школи.

Не питајте како се то десило, али и дечаци су учествовали. Сморили су се и уморили од кросева и глупе фискултуре из прошлог века! Заправо, требало је бити креативан и уложити добру вољу, чега овој школској заједници није мањкало. Нажалост, ово су научили на тешком примеру.

Лука Љубић, Оскар и Дача чинили су екипу којој су се придружили многи други дечаци из школе. Растуживало их је то да ће се у трептају ока завршити основна школа и да ће свако отићи својим путем после мале матуре. Међутим, колико год гледали напред са младалачком устрепталашћу, чекало их је још много седења у клупама у овој школи... Наравно, нису седели скрштених руку.

Једно вече код споменика били су у лаганој блејици, која није била ни бледа сенка онога што се дешавало док је Огњен водио главну реч. Дача ово примети, али га у томе одмах демантова Оскар: „Није довољно само навијати, треба бити и мудар у томе.”

Тихо, лепо вече није трајало предуго с обзиром да је звук мотора Огњеновог квада прекинуо тај мир. Парадирао је као шериф док им је прилазио.

„О, добро вече, чобани!” звонким гласом рече провокатор. „А стиже нам и Шехерезада из Котежа!”, рече алудирајући на Теодору, која им се управо придружила.

Иако није било фер што су Огњена изопштили из свега што се у друштву дешавало (можда је требало направити разлику у томе шта су стварни, а шта скроз тренутни проблеми), после свега што су прошли са њим у последње време, сматрали су да је игнорисање адекватна казна.

„Ај’ шетај! Ниси занимљив”, Оскар је био толико храбар да је звучао дрско.

„Теби да се склањам, јадниче? Знаш ли ти ко сам ја?”, у свом духу рече Огњен.

„Нажалост, сви овде то знамо врло добро. Није да смо баш хтели да знамо, сам си показао. Можда бисмо и прешли преко твог лудила да си спустио главу, престао. Али ти само правиш горе, зато – чуо си ме...”

„Вуче, ’ајде идемо, брате, одавде... Идемо да се провозамо по крају, квадом сам дошао, даћу ти да возиш...”, покуша Огњен да убеди Вука поткупљивањем.

„Извини, бро, ја остајем!” рече Вук отресито, а видело се да му је било тешко да то преломи.

„Издајице, лепше ти је као са овим особама од три динара?!” раздра се Огњен. „Човек има проблем, и одмах му окренеш леђа... Нисам ово од тебе очекивао, да си такво пиленце!”, покуша Огњен још једном, са најглупљом фором у историји универзума. Међутим, нико не одреагова. И он покуњен оде.

„Свака част!”, похвалише Оскара другови и другарице и он се осети великим и моћним, али одмах себе опомену да не сме превише да полети од тог ветра у крилима.

Враћајући се кући, Оскар је, што је било крајње неуобичајено за њега, доста типкао по телефону, па га је Дача, који га је сада већ традиционално пратио до куће, од оног немилостиво догађаја код споменика, са краја распуста, радознало упитао:

„Извини, знам да, оно, није моја ствар, али са ким толико типкаш, оно 24/7?”

„Извини, али оно нешто си мало много радознао...”, покуша Оскар на шаљив начин да га искулира.

„Извини...”, настави у истом ритму, па почеше да се кикоћу и Дача не успе да настави разговор.

„Сад озбиљно. Са Мађарицом из Црвеног крста.”

„Озбиљно?”

„Аха”, рече поносно Оскар.

„И шта ћемо сад са тим?”, упита Дача.

„Па ништа, ето онако, ћаскамо, четић...”

„Знаш шта, Црвени крст је хуманитарна организација, помаже свима, можда би помогли и теби ха-ха!”, Данило га је зезао алудирајући на романтику, али класични Оскар то није тако примио, већ је, после нехајног поздрава, одјурио у кућу, викнувши: „Видимо се сутра!!!”

„Мама, мама, мамаааа!”, викао је с врата.

„Сине, стигао си! Све океј?”

„Ма да! Него знаш, хтео сам нешто да те питам...”

„Изволи!”, заинтересовала се Марија.

„Желео бих да postanем волонтер Црвеног крста!”

„Имамо ли неки конкретан разлог за то?”, упита га мајка, очекујући опсежан одговор... Ипак, то је изостало, већ је он, изокола, врдајући, покушао да оставри замисао и добије дозволу.

„Знаш, изгледа да ми добро иде то у вези са хуманитарним радом, па бих се опробао...”, рече неодређено.

„Мхм, разумем, али да ниси још мали за то?”

„Заправо не, можеш да провериш на њиховом сајту, године нису битне, важна је само добра воља! Заиста, примају све узрасте”, убеђивачки настави Оскар.

„Добро... морамо да поразговарамо и са татом о томе, знаш”, покуша да одложи потврдан одговор мајка, чије је срце играло толико да би га одмах изљубила и изгрлила какав јој је „испао”.

„Па наравно! Сигурно ће бити одушевљен, него знаш, ја волим прво да чујем твоје мишљење...”, улагивао јој се син.

Из друге собе, отац је начуо разговор, па угасио ТВ на којем је био пренос неке утакмице.

„Најглупље главе носе униформе плаве ха-ха!” нашали се отац на свој рачун. „Мораш прво да питаш маму...” и као бајаги се надури. „Госпођа Снешко Белић зна боље од полицајца, не бива то...”, рече кроз смех полицајац Мића.

„Јако је лепо када човек уме да се нашали на свој рачун, али, мили, ти си био заузет фудбалом”, као бајаги се правдала Марија.

Мића је чачну по носу: „Еј, вири ти овде нека шаргарепа! А фудбал је фолклор, молим лепо!”

Крај дана Костићи су дочекали у само њима својственим шалама, у доброј атмосфери и са очевим благословом да се Оскар „упише” у волонтере. Одмах је то јавио Дачи и Ивет. Девојчица је била толико одушевљена да је уз употребу онлајн преводиоца написала на српском: „Драга Оскар, ти много супер!”, што је изазвало лавину смеха у даљој конверзацији. Оскар се смејао сам са собом читајући поруке и замишљајући како би то тек смешно звучало кад би се изговорило. „Интернет преводиоци су крајње непоуздани”, помисли Оскар. „Људи се превише ослањају на њих, не капирајући да знање на клик и није баш неко убедљиво знање.” Али ипак, поруке се разумеју, па је и он посегао за

њима, да узврати пажњу. Није смео ни да замисли колико смешно изгледају његови одговори на мађарском.

Дача је гледао слике екрана које му је Оскар прослеђивао, читао преписку, и такође цркавао од смеха. Даница је приметила да је брат веома заузет нечим, па онако сестрински, умиљата као маче, покушала да сазна о чему је реч. Ово је била прилика да попричају о Оскару.

„Да ли је љут на мене?“, упита га бојажљиво.

„Ма јок! Није више љут ни на кога. Ни збуњен, замисли“, рече јој Дача значајно.

„То ми звучи невероватно“, рече она, а брат јој преприча вечерашње догађаје.

„Мало ме је срамота... знаш... због свега...“, румених образа Даница призна брату оно што је већ недељама мучило. А ко јој је био ближи од њега?

„Дано... немој тако... Човек погрешни, човек исправи грешку, једноставно је“, речи охрабрења су долазиле од брата.

Иначе, интересно је и то да Дача, осим што је тврдио да се Оскар променио, није приметио промене код себе. На велико изненађење, заправо, пријатно изненађење, из целе ове ситуације и он је изашао другачији. Далеко више речи је размењивао у току дана. Ћутологија и недореченост су рекле „збогом!“ овом дечаку. Тако, само од себе. То је било потпуно супротно у односу на Оскаров случај. Оскар је себе терао да се промени, а Дачи се то једноставно догодило.

Онда је испричао сестри и зезање око Црвеног крста, а она је, не бисте веровали, дословно исто као и Оскар то озбиљно схватила.

„Шта је ово, нека епидемија волонтера? Шта сам пропустио?”

„Мама, мама, мамаааа!” повикала је из собе.

„Ево ме, стижем”, рече тета Суза, која је мислила да се бог зна шта догодило... „Ко ме је звао?”

„Ја сам, мама”, рече Даница, „могу ли нешто да те замолим?”

„Слушам.”

„Ја бих желела да волонтирам за Црвени крст, могу ли? Молим те...”

„Како си дошла на ту идеју?”

„Нисам ја, Оскар је. Могу ли, молим те, мамице?”

Данило се смејао са горњег лежаја кревета на спрат, са којег је посматрао сцену мољакања.

„А ко ће мени да помаже на пијаци? Сви ћете да идете у Црвени крст, а „Снешко Белић” који нас све храни нек’ се отопи, је л’? То сте ви смислили!”, у шали је као бајаги строга била мајка.

„Мама, ја ћу! Ево ја нећу у Црвени крст”, рече Дача, „али да ме пустиш на утакмицу у Обреновац.”

„Ма може све, лопови једни мали, ихххх!”, рече кроз гласни смех тета Суза, јурећи своје близанце по соби да им изљуби главе.

„Сад мир! Данило, јеси се туширао?”

„Па и не баш...”, рече Дача.

„Дача је смећар!”, зезала га је Даница.

„Срам вас било! Тебе, мали, што се већ ниси окупао, а тебе, лепотице, јер вређаш ђубретаре – они су господа за овог прљавка! И не заборавите, није за шалу...”

„Знамоооо, сваки посао је поштен посао”, рекоше певушећи у глас близанци.

Крај дана, чланови породице Цетина дочекали су у само њима својственим шалама, у доброј атмосфери и са мајчиним благословом да се Даница „упише” у волонтере. Али пре тога морала би да рашчисти неке ствари, па је затражила од брата савет.

„Озбиљно, ти мене, мене, баш мене питаш за савет? Ја сам мислио да си ти заувек паметнија од мене...”

„Морам, шта ћу”, помирљиво рече Даница.

„Важно је да кажеш „извини”, а на који начин ћеш то учинити, на теби је...” И ово је било сасвим довољно, све што јој је требало да чује.

Огњен је отишао кући слупан. Не буквално, срећом. Ништа му није било по вољи ових дана... Размишљао је како је могуће да се у делићу секунде свет једноставно окрене против њега... Међутим, то што се свет окренуо – није највећи проблем. Да му и укућани окрену леђа – том се колачу није надао.

Паркирао је четвороточкаша отворивши аутоматска врата од гараже даљинским, где га је дочекао отац.

„Предај кључеве и даљински!”, заповеди му, без додатних питања.

„Добро, ћале бре, шта ти је?” узјогуни се Огњен.

„Ништа, сине, ништа... Видим како хрлиш ка провалији, па се мислим мало да те задржим да не лупиш много главом”, надахнуто и тужно му рече.

„Ууу, удри, мудри!”, настављао је бахато Огњен.

„Види сине, за то како се понашаш ја не кривим тебе, већ себе. ”

„Шта је с тобом, је л’ ти бре, добро? Мајке ми, као да си се лудих гљива најео...”, није попуштао Огњен.

„Види, Огњене, ја сам озбиљан.”

„Друже, је л’ знаш ко си ти? Уопште ниси свестан тога. И шта? Теби ће нека разредна васпитачица да напуни главу како ја не ваљам. Није него!”, покушао је на други начин да смекша оца, али није ишло.

„Огњене, остајеш без привилегија. Предај мобилни и картицу коју сам ти дао! Нека се спреме конзола и лаптоп такође, све иде под кључ.”

„Ауууу...”, негодовао је Огњен, али је морао да послуша. Знао је да све може, али да се очева наредба одбије – то никако.

„Кад ревидираш ставове, можемо да попричамо о свему, па да видимо како ћемо даље”. Деловало је као да се Огњен слаже.

„Добро!”, наизглед скрушено рече оцу у нади да ће га, као и претходних пута, до јутра љутина проћи. Знао је да је слаб на њега и Миу, његову три године старију сестру, нарочито од када су остали без мајке. „Не може га ово дуго држати”, закључи сам за себе и оде у кућу да спреми остало што мора да преда.

Дуго је размишљао о неправди која му је нанета. Није био у могућности да комуницира са светом, јер је остао без свега што је чинило његов живот важним, па у доколици оде до сестрине собе и покуца на врата.

„Мико, оооо, Мико...”, лаганим певљивим гласом је дозвао.

„Еј мали! Упадај!”

Деловало му је да је расположена да му помогне.

„Могу ли да узмем твој комп?”

„Не”, хладнокрвно га одби Миа. Уз додатак одбијању, као утешну награду (тако је бар звучало Огњену), додала је: „Али можемо да разговарамо.”

„Добро, хајде онда да то обавимо одмах!”, спремно дочека Огњен. „Увек сам био бољи говорник од ње, решићу је за секунд, а онда ће она да реши ћалца и туто-финито!”, мислио је он. Међутим, неке ствари су се промениле. Миа је доста сазрела, а с обзиром да је старија, логично је било да је на неки начин и супериорнија. И не само то, Огњен је заиста прешао много црвених линија, и њених и очевих, и обоје су били сагласни да се томе мора стати на пут. Отац је озбиљно мислио када је рекао да их је обоје срамота од Огњенових марифетлука.

„Због чега све то радиш?”, упита га директно.

„Мислиш због чега сам невероватно кул?”, настављао је у свом стилу.

„Како год... Ако хоћеш да причамо озбиљно, онда океј, ако нећеш, опет лепо, терај по свом...”

„Добро, добро, ево, хоћу!”

Сматрао је себе гласом разума у овој кући и можда је то био разлог што му је отац безгранично веровао доскоро... Али када је отац дошао у школу, у коју, сам признаје, није баш често ишао, нарочито не док је Миа ишла у њу, јер није било потребе, остао је шокиран сазнањима о свом сину.

Није му се допало оно што је чуо и видео, али је покушао да буде тактичан, да не сече преко колена, већ да му да неколико дана да се сабере. Како то није упалило, отац и Миа су кренули на план Б. Много ригорознији. Отац је био убеђен да је Огњен довољно сазрео да буде самокритичнији.

„Знаш шта ме је највише заболело?“, упита га слатки лик његове сестре.

„Знам...“, понизно одговори.

„Зашто Огњене, забога?“, готово да јој сузе кренуше.

Када је видео сестрине влажне очи, нека лавина се сручи низ његово тело, обузе га грчевита језа, која на крају заврши реком из дечакових очију.

„Зашто нашој мами није било помоћи? Зашто неко није смислио неки Абу Даби или Њу Делхи? Зашто...?“ Сузе беса помешане са немоћи више није могао да заустави. Јецео је и једва дисао кроз те јецаје.

„Баш зато, баш зато, Огњене, требало је ти да будеш први у реду који ће помоћи наставнику Драгану. Зато што знаш шта је губитак, познато ти је то незнађе“, загрцну се и Миа од плача, али се прибра и настави: „Јеси ли видео његове две ћерке? Оне су сада ти и ја. Како је могуће да ниси саосећао са њима?! Како се ниси, само на секунд, сетио шта би ти мама рекла да урадиш?!“ Изгубила је дах, удахнула дубоко и закључила: „Колико живота имаш кад ти у овом сад није стало?“

„Погрешио сам, Мико... Извини.... Погрешио сам... Нисам то ја... Колико ми само недостаје...“, нешто је у Огњену пукло на пола.

Миа узме са полице породичну слику и загрљени брат и сестра загрлише масивни рам боје старог злата, одакле су

их гледали ликови који су сведочили о неким срећнијим данима.

Ниоткуда, у соби се појави и тата. Видевши овај давно заборављени приказ сестре и брата, обузеше и њега емоције. „Бесконечно је права мера љубави”, прође му кроз главу.

Када су се исплакали и стишали, Огњен погледа у оца и, сасвим озбиљно и без трунке цинизма упита га шта да уради.

„Оно што мислиш да је најбоље.”

„Сутра је испраћај наставника испред болнице”, рече Огњен бојажљиво.

„Онда сутра идеш тамо!” готово једногласно рекоше Миа и господин Лазански.

„Јој, ћале, не могу, шта ако ме отерају...?!”, правдао се Огњен.

„Ко да те отера? Не баљезгај!”, рече му отац.

„Мораш да се мало жртвујеш сад, после свега”, опрезнија је била Миа.

„Онда ће бити тако!”, рече Огњен, решен да послуша савете најмилијих. Устаде из сестриног загрљаја и стаде пред своју породицу. Миа и отац се загледаше у дечака. Знали су да изводи неки од својих харизматичних перформанса, то је радио још од малих ногу.

„Љубав ове породице је свемирска!”, а онда узе други рам, у којем је био мајчин портрет и пољуби га, свечано. Затвори очи, дубоко удахну и рече: „Извини, мама.”